

Sygn. akt IV CSK 188/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W.
przeciwko A. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od A. spółki z ograniczoną

odpowiedzialnością w M. na rzecz Krajowego Ośrodka

Wsparcia Rolnictwa w W. kwotę 2700 (dwa tysiące

siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania

kasacyjnego.

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 12 czerwca 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. od wyroku Sądu Okręgowego w T., w którym tenże Sąd uwzględnił powództwo Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w W. o zapłatę kwoty 108 257,63 zł z odsetkami.

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiodła pozwana, powołując się na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona art. 398⁹ K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może

być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

4. Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ dochodzenie odsetek ustawowych przy jednoczesnym przeliczeniu ceny nieruchomości z zastosowaniem miernika naturalnego na dzień 31 grudnia 2012 r., a następnie zarachowanie na poczet tak ustalonej ceny rat uiszczonych przez pozwaną, stanowi nieuzasadnione przysporzenie majątkowe po stronie powoda i powoduje osiągnięcie przez niego korzyści, która w świetle zasad współżycia społecznego jest rażąco niesprawiedliwa.

5. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.). Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, to skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zamieścić wywód prawny wykazujący takie kwalifikowane naruszenie prawa. Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2013 r., II CSK 437/12, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2019 r., I CSK 501/18,

niepubl.). Przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. dotyczy bowiem sytuacji, w której zarzucane naruszenie spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 17 maja 2018 r., IV CSK 599/17, niepubl.).

6. Skarżąca nie przedstawiła przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Argumentacja podana w skardze koncentruje się na przedstawieniu własnej, odmiennej niż przyjęta przez Sądy orzekające w sprawie, wykładni § 5 i § 10 umowy sprzedaży zawartej pomiędzy stronami w dniu 24 maja 2004 r. i wskazaniu, że dochodzenie odsetek ustawowych przy jednoczesnym przeliczeniu ceny nieruchomości z zastosowaniem miernika naturalnego, a następnie zarachowanie na poczet tak ustalonej ceny rat uiszczonych przez pozwanego, stanowi nieuzasadnione przysporzenie majątkowe po stronie powoda. Skarżąca w swoich rozważaniach pomija jednak, że przeliczenie ceny sprzedaży nieruchomości na podstawie miernika naturalnego było związane z naruszeniem przez skarżącą postanowień umowy, tj. niepowstrzymaniem się przez skarżącą od zbycia nieruchomości lub jej części na rzecz osób trzecich przed zapłaceniem całej ceny zakupu. W związku z tym naruszeniem doszło do postawienia w stan wymagalności wszystkich pozostałych do zapłaty rat. Natomiast odsetki za opóźnienie powstały w wyniku niedokonania przez skarżącą w umówionym terminie 7 dni zapłaty na rzecz powoda niezapłaconej części ceny. Skarżąca pomija również, że nie poinformowała powódki o zbyciu objętej umową nieruchomości i doprowadziła do sytuacji, w której powódka dokonywała rozliczeń ratałnych, w błędnym przekonaniu, iż do takiej sprzedaży nie doszło.

Całość wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca przedstawia własną, korzystną dla niej propozycję oceny roszczenia powódki. Ocena taka nie pozwala jednak na przyjęcie, że w sprawie doszło do widocznego *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy, naruszenia przepisów prawa, które doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżąca nie wykazała więc, że w sprawie zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

7. Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.